

DESPRE AUTORI

Răzvan Theodorescu (n. 1939, București), absolvent al Facultății de istorie a Universității București (1955–1963), cu o întrerupere (1959–1961) de exmatriculare, când a fost muncitor necalificat.

Între 1963–1987, cercetător științific la Institutul de Istoria Artei al Academiei Române, al cărui director adjunct științific este între 1972–1977.

Între 1987–1990 este conferențiar asociat la Institutul de Arte Plastice „N. Grigorescu”, devenit Universitatea Națională de Arte din București, unde, din 1990, este profesor titular ținând cursuri de istoria artei vechi românești, tipologia artei Orientului creștin și istoria civilizației europene.

În 1994 e ales secretar general al Asociației Internaționale de Studii Sud-Est Europene (AIESEE). Doctor în științe istorice al Universității din București (1972), devine, în 1993, membru corespondent și, în 2000, membru titular al Academiei Române. Distins cu titlurile de Comandor al Ordinului Artelor și Literelor al Republicii Franceze și de mare Ofițer al Ordinului Național pentru Merit al României. Între 1990–1992 este președinte al Televiziunii Române, iar între 1992–2000, membru al Consiliului Național al Audiovizualului, devenind, în 2000, senator de Iași din partea PSD și Ministru al Culturii și Cultelor.

A primit premiul N. Bălcescu al Academiei Române (1976), Gottfried von Herder al Universității din Viena (1993). E doctor Honoris Causa al Universității din Oradea, al Universității de Arte din Cluj-Napoca, al Universității de Vest din Timișoara, al Universității din Craiova.

Constantin Ion Ciobanu este absolvent al Universității de Stat „Mihail V. Lomonosov” din Moscova (Facultatea de Istorie, Catedra de Istoria Artelor, 1984). În anul 1993 a obținut, la aceeași instituție de învățământ superior, titlul de doctor în istoria artei, iar în anul 2005 a susținut la Academia de Științe a Republicii Moldova teza de doctor habilitat în arte vizuale. A fost bursier al Institutului Internațional UNESCO de Planificare a Educației (Paris, 1995). Din august 2008, Constantin Ion Ciobanu este CS III al Institutului de Istoria Artei „G. Oprescu” al Academiei Române, iar din iulie 2014, după obținerea prin concurs a postului de CS II, este promovatășef al compartimentului „Arte vizuale și arhitectură – perioada medievală” a institutului menționat. Anterior, a lucrat la Institutul Patrimoniului Cultural al Academiei de Științe a Republicii Moldova. S-a specializat în domeniul istoriei picturii medievale românești. Este autorul cărților *Biserica „Adormirea Maicii Domnului” din Căușeni* (Chișinău, ed. Știința, 1997), *Patrimoniul cultural al Republicii Moldova* (în colaborare cu T. Stavilă și T. Diaconescu, Chișinău, ed. Arc și ed. Museum, 1999), *Icoane vechi din colecții basarabene* (în colaborare cu T. Stavilă, Chișinău, ed. Arc, 2000), *Valentina Rusu-Ciobanu* (Chișinău, ed. Arc, 2003), *Andrei Sârbu* (Chișinău, ed. Arc, 2005), *Stihia profeticului. Sursele literare ale imaginii „Asediul Constantinopolului” și ale profețiilor înțelepților Antichității din pictura murală medievală moldavă* (Chișinău, ed. Business-Elita, 2007) și semnatarul a cca 140 de articole și studii de critică și de istorie a artelor. A colaborat la numeroase proiecte de valorificare a patrimoniului național. În perioada 2011–2016 a fost director al proiectului de cercetare exploratorie „Text și imagine în pictura românească din secolul al XVI-lea”, – proiect – câștigat prin concurs și susținut printr-un grant al Autorității Naționale Române pentru Cercetare Științifică, CNCS-UEFISCDI. Este membru al Uniunilor Artiștilor Plastici din România și din Republica Moldova, laureat al Premiului Național al Republicii Moldova în domeniul literaturii, artei și arhitecturii (2002).

Eduard Andrei este doctor în istoria artei, cu o teză despre arhitectura și pictura bisericilor ortodoxe dobrogene de la sfârșitul secolului al XIX-lea și din prima jumătate a secolului XX, susținută în 2011, la Universitatea Națională de Arte București. De asemenea, a obținut licența în pictură la aceeași universitate

(1997) și un master în „Sciences et Techniques des Arts” la Institut Supérieur de Beaux-Arts din Tunis (2004). Este membru al UAP România, cu o bogată activitate expozițională în țară și în străinătate. Dubla sa formație, de artist plastic profesionist și de critic de artă, face ca temele scrierilor sale despre să fie abordate nu doar dintr-o perspectivă pur teoretică, ci și din aceea a practicianului. A publicat texte de specialitate în revistele Tomis, Ex Ponto, Universitaria, Îndrumător Pastoral, Antichități-România, NY Arts Magazine. În perioada 2008–2012, a predat istoria artei universale și românești la Facultatea de Arte a Universității Ovidius din Constanța, ca lector. În prezent este stabilit și își desfășoară activitatea la New York.

Adrian-Silvan Ionescu (n.1952) este director la Institutul de Istoria Artei „G. Oprescu” și profesor asociat la Universitatea Națională de Arte, unde susține cursuri de istoria fotografiei și a filmului, precum și un curs de master. A studiat istoria artelor și a fost muzeograf la Muzeul Municipiului București, unde a devenit director adjunct (1990-1993), înainte de a se dedica integral cercetării. Doctor în științe istorice (1997). Studiile sale sunt orientate spre istoria fotografiei, istoria artei și a civilizației urbane din secolul al XIX-lea, istoria costumului civil și militar. Este critic și istoric de artă cu lungă activitate de cronicar plastic și organizator de expoziții. A publicat 13 cărți și a editat alte 3. A fost distins cu Premiul Academiei Române (1992), Premiul Uniunii Artiștilor Plastici pentru critică (2002), și premiile *Simion Mehedinți* (2003), *Nicolae Bălcescu* (2008), *I.C. Filitti* (2009) și *G. Oprescu* (2010) ale Fundației Culturale Magazin Istoric. Este membru în International Council of Museums (ICOM), în London Press Club, în European Society for the History of Photography (ESHPh) din Viena și în Société Française de Photographie din Paris.

Este cavaler al Ordinului Meritul Cultural (2004), al medaliei Regele Mihai I pentru Loialitate (2010) și comandor cu stea al Ordinului Sf. Lazăr de Ierusalim (2013). Doctor Honoris Causa, în 2016, al Academiei de Arte din Chișinău.

Corina Teacă (n. 1967), doctor în Arte Vizuale (UNAB, 2012), specialist în artă românească modernă. Zonele sale de interes țin de ultimul sfert al secolului al XIX-lea și prima jumătate a secolului al XX-lea, cu accent pe teme legate de simbolismul românesc în artă.

Ioana Apostol este doctorand al Școlii de Studii Avansate a Academiei Române (SCOSAAR), în cadrul Institutului de Istorie „Nicolae Iorga” cu o teză despre *Istoria artei și G. Oprescu*. A absolvit studiile de licență și masterat, specializarea Istoria Artei, la Facultatea de Istorie din cadrul Universității din București.

Virginia Barbu este cercetător științific la Institutul de Istoria Artei „G. Oprescu” al Academiei Române, din 2007. Absolventă a Facultății de Istoria și Teoria Artei, Universitatea de Arte București în 1999, cu lucrarea de licență *Istoria atelierului de gravură bucureștean și a galeriei „Podul”*; în prezent, doctorandă la aceeași facultate cu teza *Barbu Brezianu în contextul istoriografiei de artă românești și al studiilor brâncușiene din anii 1960–1990*. Este coautoare la *Dicționarul sculptorilor români*, coord. Ioana Vlasiu, Ed. Academiei Române, București, vol. I, A–G, 2011 și vol II, H–Z, 2012. Editoare a volumului *Mărturiile toamnei. Corespondență Ionel Jianu–Barbu Brezianu*, în colaborare cu Corina Teacă, Ed. UNArte, 2016. A publicat articole și recenzii în revistele Institutului, *Revue Roumaine d’Histoire de l’Art* și *Studii și Cercetări de Istoria Artei*. A semnat cronică plastică în *Viața Românească* și în suplimentul *Ziarul de duminică*, a publicat proză în *Ziua literară*, *Convorbiri literare*, *Familia*, *Cafeneaua literară*. A predat istoria artei la Universitatea de arhitectură „Ion Mincu”.

Ruxanda Beldiman (n. 1973) istoric de artă, cercetător, șef al departamentului de Arte Vizuale și Arhitectură – perioada modernă la Institutul de Istoria Artei „G. Oprescu” al Academiei Române. Licențiată în istoria artei a Universității Naționale de Arte București (UNArte 1996), doctorat în arte vizuale cu tema „Castelul Peleş. Expresie a fenomenului istorist de influență germană” (UNArte 2009). Muzeograf la Muzeul Național Peleş timp de mai mulți ani, actualmente membru în consiliul științific al acestei instituții. Specializată în istoria arhitecturii rezidențiale (sec. XIX–XX) și arhitectură și civilizație regală.

Autor al volumelor : „Castelul Peleş. Expresie a fenomenului istorist de influență germană” (editura Simetria, 2011); „Domeniul lui Ion Ghica de la Ghergani” (editura Istoria Artei, 2016); coautor și coordonator al volumului „Karel Zdenek Liman arhitectul ceh al Casei Regale a României” (editura Igloo,

2013). Autor al mai multor articole privind conacele din Moldova, publicate în revista „Monumentul, tradiție și viitor”, editată de Palatul Culturii, Iași. A publicat numeroase articole în reviste de specialitate (din 1994).

Mihai Sorin Rădulescu. Născut în anul 1966, în București. Masterat (1991–1992) și doctorat (1995) la *Institut National des Langues et Civilisations Orientales* (INALCO) din Paris. Cercetător la Institutul de Istorie „N. Iorga” (1991–1996) și apoi cadru didactic la Facultatea de Istorie a Universității din București (din 1996; profesor, din 2004). Membru al Comisiei de Heraldică, Genealogie și Sigilografie a Academiei Române și din 1990, secretar al ei (pentru genealogie). Secretar de redacție la *Revue Roumaine d’Histoire* (1995 – 2010).

Specialist în istoria și genealogia aristocrației și burgheziei românești (secolele XVIII – XX). Articole și studii publicate în *Revue Roumaine d’Histoire*, *Revista Istorică*, *Südost-Forschungen*, *Etudes danubiennes*, *Nea Koinoniologia*, *Philogeneia*, *Mnemosyni*, *Arhiva Genealogică*, *București. Materiale de Istorie și Muzeografie*, *Muzeul Național*, *Studii și Materiale de Istorie Modernă*, *Analele Brăilei*, *Istros*, *Studii și Cercetări de Istoria Artei*, *Studii și Materiale de Istorie Contemporană*, *Revista Arhivelor*, *Historical Yearbook* ș.a. Coautor la două manuale școlare; a îngrijit apariția a trei volume (la două dintre ele, în colaborare).

Cărți de autor: *Elita liberală românească 1866–1900* (1998), *Genealogii* (1999), *Genealogia românească. Istoric și bibliografie* (2000), *Memorie și strămoși* (2002), *Cu gândul la lumea de altădată* (2005), *In căutarea unor istorii uitate* (2011), *Genealogii greco-române* (2014), *Francmasoneria românească în secolul XIX* (2015), *Contribuții la istoria familiei Ghika* (sub tipar).

Oana Marinache este istoric de artă, doctor al Facultății de Istoria și Teoria Artei din cadrul Universității Naționale de Arte din București. Lucrarea monografică de debut, „Cristofi Cerchez, un vechiu arhitect din București” (Editura ACS), a fost lansată în 2012. În 2013 a publicat lucrarea de licență, *Reședințele Știrbey din București și Buftea: arhitectura și decorația interioară* (Editura ACS). În 2014 a tradus și editat Nadeja Știrbey, *Jurnal de prințesă 1916–1919* și a scris *Louis Pierre Blanc, o planșetă elvețiană în serviciul României* (coautor Cristian Gache, Editura Istoria Artei), precum și *Știrbey: reședințe, moșii, ctitorii* (Editura ACS). În aprilie 2015 a lansat la Palatul Suțu albumul *Arhiva de arhitectură 1830–1860: o colecție unică de planuri și schițe*, al cărei co-editor este, alături de Cristian Gache, lucrare care cuprinde și o parte din proiectele publice din domnia lui Bibescu Vodă (Editura Istoria Artei). A urmat *Edmond Van Saanen-Algi, de la Baletul rusești la Palatul Telefoanelor*, o lucrare cosemnăată cu dr. Gabriel Badea-Păun. La sfârșitul anului 2015 au apărut monografiile *Carol Benisch, 50 de ani de arhitectură*, *Ernest Doneaud, visul liniei* și *Familia Bibescu-Basarab Brâncoveanu: de la Craiova la Paris*. A coordonat recent mai multe proiecte culturale dedicate Arhivei de arhitectură: casele arhitecților din București, Așezămintelor Brâncovenești 1835–2015 și Marthei Bibescu 130.

Marina Ileana Sabados, PhD, istoric de artă, specializare artă medievală (icoane, iconostase, sculptură în lemn, îndeosebi Moldova, sec. XVI–XVIII). 1990–2011: cercetător științific gr. II la Institutul de Istoria Artei „G. Oprescu” București; în prezent, pensionată. Studii și articole, în reviste de specialitate, îndeosebi *RRHA.BA*, *SCIA.AP*, *Ars Transsilvaniae*. Autoare a monografiilor *Catedrala Episcopiei Romanului*, Roman, 1990, și *Grigorescu la Agapia*, Iași, 2012.

